

Mot Vardeberget på strykende vårføre

Kåre Jystad

DEN FØRSTE PÅSKETUREN MIN

av frøydis baustad

ja for i fjor kom vi oss ikke på påsketur da for jeg var syk og ellers så var jeg jo bare 7 måneder den gangen så da var det jo i grunnen litt annerledes men i år greidde vi det for i år var jeg jo nesten 19 måneder gammel jeg pleier alltid å si 19 måneder forresten for dere må jo være enig i at det høres litt mer voksent enn halvannet år ja selv om jeg sier vel halvannet år også og det er visst skrekkelig fint å være voksen men så er det jo ikke alle som blir det da iallfall sier mor ofte til far at huff du blir da aldri voksen heller men det er kanskje fordi han ikke har tid og det er jo ikke det spor rart han som alltid har tusen ting å gjøre det sier mor selv og nå får han visst ikke tid til å skrive til Årboka engang ja for jeg vet at Årboka er noe fint og da skal det være stor bokstav jeg synes det er veldig synd at ikke far kan skrive det eventyret for jeg hørte han hadde tenkt å skrive om påsketuren vår

men en kveld da jeg ikke ville sove kom jeg på at det kan jo jeg liksom godt fortelle om for jeg var jo med alle de stedene der far var jeg satt enda på skikjelken hele tiden og den skikjelken var så fin at og det enda den var i stykker like før påske men så tok far den med til en mann som gjorde den hel igjen der var det forresten en som het hjallis og han trodde ikke det kom til å bli noe snø i år så han syntes far skulle sette hjul på kjelken men heldigvis ville ikke far det og det er jeg veldig glad for for jeg hadde jo hatt juleferie allerede det var jo påsketuren jeg hadde gledd meg sånn til

i grunnen begynte påsketuren lenge før vi reiste for en dag måtte far stå opp midt på natten for å få billetter slik at vi kunne få plass

da måtte hesten bruke kalosjer

og kjelken skikjelken altså hadde reist lenge før oss men heldigvis nådde vi igjen dem akkurat på den stasjonen der vi skulle av men vi var nok ordentlig uheldige likevel for mens far holdt på å samle sammen alle de der tingene gikk toget videre så vi måtte få kjørt hele greia opp til hytta med hest og slede men det syntes jeg var ordentlig moro for jeg fikk sitte på lasset hele veien og det siste stykket var det så mye snø at da måtte hesten bruke kalosjer forat den ikke skulle synke ned i snøen og bli våt på beina tror jeg det var men noen ganger så det ut som den skulle falle bakover for den stod med armene høyt opp i lufta og sprellet og så begynte den å nyse en skrekkelig masse men så greidde mannen til slutt å hjelpe den ned og da gikk det fint helt til vi kom til hytta

og da vi var kommet inn tok far seg en røyk enda han som har sluttet å røyke det slutter han forresten med mange ganger om året og det synes jeg er veldig rart for når mor spør om han har begynt

på toget men så var det ikke slike billetter han fikk for han fikk noen som var slik at vi kunne få komme inn på den plassen der toget står og hvis vi så greidde å finne en plass på toget sa far så kunne vi få lov å ha den det skjønte jeg ikke riktig men det gjorde visst ikke far heller så han angret skrekkelig på at han hadde stått opp før han våknet den natten men endelig kom vi oss av gårde likevel jeg var veldig spent for all maten og skiene

å røyke igjen sier han bestandig nei og enda så sier'n ofte at nå har jeg sluttet å røyke du men en dag da han hadde sluttet og ikke hadde begynt på igjen da røykte han aller mest av alle dagene til sammen for da røykte han så mye at hele stua ble full av røyk og vi måtte sette opp døra enda det var skrekkelig kaldt og da ville han ikke komme å spise middag enda maten var helt ferdig men han bare lå på knærne foran ovnen og røykte og røykte og da var'n visst fryktelig sinna og da han sluttet å røyke inni ovnen så måtte han ta seg en sigarett før middagen enda vi hadde satt oss til bords allerede

på hytta til tante aslaug var visst vannet gått i stykker for det kom ingenting når vi skrudde på vannkranen og jeg fikk lov også enda det får jeg aldri hjemme og så måtte far og gro og kari og ola og per og noen ganger mor og tante aslaug også bære inn sikkert hundre bøtter med snø og enda ble det nesten aldri nok vann for far sa at snøen var så tørr at det ikke ble noe vann av den men det skjønner jeg ikke for til meg sa han at jeg ikke fikk holde på med snøen for da ble jeg så våt men hvis det er sant at snøen var så tørr som far sa da tror jeg det var hans egen skyld for hver gang vi skulle ut på ski la han på tørrsnøsmurning og det var det bare far som brukte for alle de andre syntes snøen var akkurat passende

hver eneste dag når vi skulle ut på tur kom mor med de artige svarte brillene og så fikk jeg ikke lov å ta dem av meg for mor sa at da kunne jeg ikke se noen ting men jeg så ingenting likevel jeg for jeg sovnet hver gang med det samme far begynte å dra meg på skikjelken men siden våknet jeg forresten og da tok jeg av meg brillene og enda kunne jeg se helt fint og da satt jeg på skikjelken i den blå skinnposen og så hadde jeg fars ryggsekk bakom meg og det store rød skjerfet til gro rundt halsen og så kjørte vi av sted i full fart.

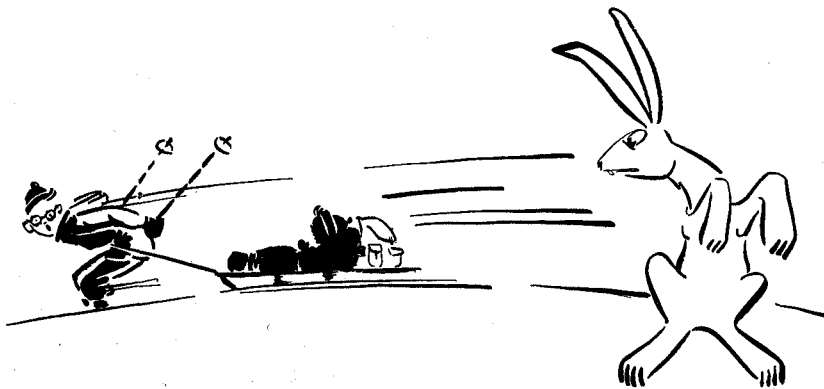
noen ganger våknet jeg før vi var kommet opp på toppen og da gikk far veldig sakte og det var ikke noe rart at han måtte hvile seg litt oppover bakkene for når vi kjørte nedover pleidde vi bestandig å kjøre skrekkelig fort og det var det morsomste på hele turen så da satt jeg og lo til alle buskene og steinene og snøen vi kjørte

forbi men mor syntes visst at vi kjørte litt for fort for hver gang vi var kommet ned fra vola kom hun bortover til oss og sa at huff jeg var rent redd jeg men likevel var hun nok ikke så redd som den fine lille harepusen som far og jeg traff en dag vi var ute alene for den sprang så fort at det var bare sporene igjen etter den og det var jeg fryktelig lei meg for for den var så fiiiin og hviiiit og sikkert likså stor som den største vovven som jeg har hjemme

en liten stund etterpå traff vi forresten en annen hare og den var nok enda mye reddere enn den første for den torde ikke springe bortover snøen engang den fløy høyt høyt opp i lufta men så var det visst ikke en alminnelig hare for far sa det var en rype men det er nå ikke så sikkert da for den var iallfall akkurat likså hvit og fin som den første og da så

forresten tror jeg nok far angret på at han ikke sa det var en hare da vi kom hjem til hytta for jeg merket godt at mor ikke likte det da han fortalte han hadde truffet ei lekker rype innpå fjellet men resten husker jeg visst ikke ordentlig så antagelig sovnet jeg da

en blir jo i grunnen sliten av å fly slik i fjellet — i min alder

han fortalte han hadde truffet ei lekker rype

FUGLEMERKING — EN HOBBY FOR FRILUFTSFOLK

Av Holger Holgersen

Nyttårsdagen 1951 gikk *Johan Schilling* på jakt i skogene ved Desna, i Iserfjellene i det nordlige Tsjekkoslovakia. En liten flokk skvatrende trost kom flyvende forbi, og Schilling plukket en av dem ned med et velrettet skudd. Da han tok fuglen opp, så han at den hadde vært i menneskehender før. Rundt det ene beinet hadde den en aluminiumring, og på den stod *Stavanger Museum Norway 11697*. På forespørsel kunne museet opplyse at fuglen var en gråtrost, ringmerket som unge den 26. mai 1950 på Stokke i Vestfold, av en fugleinteressert gårdbruker, Olav Hagelund.

Få dager senere, den 5. januar, skjøt en skotsk gamekeeper, *Alex Watt*, en stokkand i en myr i Aberdeenshire. Også denne fuglen var merket av Stavanger Museum, med nr. 32529, og som svar på sin henvendelse fikk Watt vite at fuglen var merket som dununge på Jæren i juni 1946, av gårdbruker Einar Line.

1. februar 1951 stod en lastebil full av kasser med norsk sild utenfor lageret til fiskehandler *Ludwig Franck* i Brunsbüttelkoog, ved munningen av Elben. Over kassene flagret en sverm av måker, som slo ned og forsynte seg av den ferske silda som best de kunne. Franck syntes til slutt at det gikk for vidt. Her forsvant faktisk verdifull mat og fremmed valuta opp i lufta. Han sprang til og skremte måkene vekk, men en av fuglene ble så forskrekket at den ramlet ned mellom et par kasser, og før den fikk basket seg opp igjen, var den arrestert, på fersk gjerning. Til sin overraskelse oppdaget Franck at fuglen var ringmerket. Han leste av nummer og adresse, slapp måken løs igjen «mit einem Gruss an ihre schöne